

Núria Florenza i Serra

UN HIVERN QUE FA PENSAR

14.2.76

Escolta amic,
veig la mar avalotada, tèrbola
i l'arena solitària,
les ones espumoses engoleixen,
bramant arena i solitud.
Ni una petjada de somni
ni un esgarip d'ocell,
sols unes barques, emmudides,
bolcades, inertes,
esperen que amaini el temporal.
Es faran a la mar, quan
els colors de l'arc de Sant Martí
desvetlli els seus patrons.
i els il·lumini els pensaments
emboirats, tristos.
¿Per què els homes de la mar,
aquests mariners colrats
pels elements de la natura tremolen?
Aquest hivern em fa pensar!
Deixo la mar i enfilo la carena,
dalt la muntanya, una calma estranya
m'immobilitza i m'atrau.

Les nits del fontinyol són seques
 i les fulles no es mouen al vent;
 els ocells espaordits, resten sense volar
 i l'aigua dels bassiols, en trepitjar-la,
 sorollosa, cruix i llagrimaja.
 I en tornar el capvespre, la llar
 del pagés crema somorta;
 ell, al defora guaita el cel
 i una pluja dolça neix dels seus ulls clars
 i li envaeix el rostre;
 uns ulls semblants a dues guspines de foc,
 tant somortes, com el foc de la seva llar,
 ¿On s'ha quedat la rialla d'aquest home?
 ¿Qué o qui l'haurà abatut?
 -Aquest hivern em fa pensar!
 Deixo mar i muntanya
 i enmig de la meva ciutat
 camino de pressa, portada pel brogit dens,
 foll i neguitós dels carrers,
 i trista, ploro, ric i visc:
 -Es terrible aquest lluitar!
 Sols la nit abasto amb el meu somni
 el vol lliure de la gavina, el colom i el meu cor;
 llavors feliç ric, ploro i moro.
 Es terrible el despertar!
 Saps amic?
 Voldria ser gavina de mar en calma
 i seguir el mariner, mar endins, cara al vent
 i ser gavina d'amor en la seva soledat
 allà en la llunyania. En la seva tornada,
 quan el sentiment vacil·la, voldria ser gavina d'esperança.
 Voldria ser colom i abeurar-me sedejant
 en l'aigua del fontinyol, quan
 brolla ardida, furgant la llibertat,
 voldria ser colom de fe pel vell feixuc
 i dir-li: dormi tranquil, bon home!

demà de matinada, agafeu l'eina
i treballeu la terra; ella us espera.
Anirà fent-vos rugós el rostre
i un xic més corba l'espatlla
us donarà pròdiga, fruits de vida
mentre irà xuclant la vostra,
mes, és tan bell el vostre esforç!
Voldria ser cor i endinsar-me dins l'home
en el seu avançar. Emplenar-lo d'amor,
i curul d'aquesta llavor preuada
escampar arreu petjades de tendresa.
Mes, ai amic! que no sóc cor,
ni colom, ni gavina, i
aquest hivern em fa pensar!